

MINISTERUL DE INTERNE
SERVICIUL CULTURAL, PRESĂ ȘI EDITORIAL



111417

D 001528

Trăim
serviciilor
secrete

01528

297

5 VOLUME

Secret de serviciu

DIN TAINELE
SERVICIILOR SECRETE

Nr. 357

Traducere de mr. GEORGE ZAGAR
Coperta executată de mr. VICTOR JERCA

DIN PARTEA REDACȚIEI

Gert Buchheit, autorul lucrării „*Secrets des services secrets*”, subintitulată „*Missions — méthodes. Expériences*”, ediție franceză apărută la Paris în anul 1974, este un istoric vest-german ce a funcționat în timpul celui de-al doilea război mondial ca ofițer de stat-major al Comandamentului militar german din Franța și a mai scris două cărți ale căror titluri în limba franceză sînt: „*Hitler, chef de guerre*” și „*Le complot des généraux contre Hitler*”.

Simpla lectură a datelor biografice ale lui Buchheit obligă cititorul la câteva constatări critice.

Mai întîi, ca fost ofițer al Reich-ului hitlerist și ca istoric dintr-o țară capitalistă, în mod obiectiv, autorul adoptă față de evenimentele pe care le comentează o anumită poziție, iar prin modul de a interpreta diferitele aspecte ale spionajului și contraspionajului urmărește interesele sistemului politico-economic căruia îi aparține.

Un alt aspect demn de evidențiat este acela că Buchheit, mai mult ca sigur participant activ la unele evenimente prezentate în lucrare, analizează și apreciază anumite laturi ale activității serviciilor secrete printr-o viziune proprie — deci cu subiectivism — știut fiind că, datorită regulilor conspirativității ce guvernează în spionaj și contraspionaj, sînt foarte puține persoanele care cunosc ansamblul unei astfel de activități, lucru subliniat, dealtfel, chiar de autor în conținutul cărții. Ținînd seama de o asemenea optică, nu surprind prea mult deseale aforisme și rețete cu privire la tehnica culegerii de informații, metodele „cele mai eficace” de dezinformare etc.

Descrierea organizării și funcționării serviciilor secrete, tacticilor folosite de acestea, suita de ierarhizări făcută în co-

Redactor : cpt. GHEORGHE VARGA
Corector : serg.-maj. COSTEL CRIȘAN

Comanda nr. S/460949. Dat la cules : 14.05.1976

R.M. nr. 0211 Bun de țipar : 23.07.1976

Lucrarea conține 56 pagini

drul lor impun concluzia că autorul are în vedere exclusiv organele de informații și contrainformații occidentale, relațiile intercapitaliste stabilite între ele. Postându-se pe o astfel de poziție, nu este exclus ca Buchheit să prezinte, în scop de dezinformare, deformat anumite aspecte ale activității desfășurate de spionajul și contraspionajul capitalist.

Prin succinta prezentare critică a lucrării „Din tainele serviciilor secrete” — căci acesta este titlul ediției de față a cărții lui Buchheit, realizată printr-o traducere selectivă și prelucrată — nu urmărim să anulăm calitățile sale instructive, ce o recomandă lucrătorilor de securitate ca un material deosebit util pentru lărgirea orizontului culturii lor de specialitate, ci dorim să avertizăm și să îndemnăm, totodată, la o lectură atentă, făcută cu mult discernământ politic și profesional.

Eroii principali ai lucrării sînt, fără îndoială, lucrătorul de informații sau contrainformații și agenții cu care acesta lucrează. Pentru ca reușita să fie deplină, primul trebuie să aibă o serie de calități, dintre care se impun în mod deosebit două: să fie încadrat în muncă după principiul „omul potrivit la locul potrivit” și să nu-și considere profesia doar ca pe un mijloc de câștig cît mai ușor și mai convenabil, ci să pună mai presus interesele muncii decît cele personale.

Abordînd problema instruirii lucrătorilor de informații și contrainformații, autorul subliniază necesitatea și importanța deosebită ca aceștia să învețe tainele meseriei prin studierea unor cazuri reale, rezolvate — bine sau mai puțin bine — în trecut, precum și obligativitatea creării, pe timpul pregătirii, a unor condiții similare celor în care fiecare va acționa.

Randamentul agenților, crede Buchheit, va depinde de calitățile lor, acoperirea sub care vor acționa, priceperea lucrătorilor de informații sau contrainformații de a-și instrui și dirija și, mai ales, de comportamentul acestora față de ei. Deosebit de bine sînt descrise unele criterii și metode folosite pentru recrutare.

Autorul apreciază că răbdarea și păstrarea secretului sînt condiții sine qua non ale succesului în spionaj și contraspionaj, iar pe agentul dublu îl consideră pe cît de eficient, pe atît de periculos, atunci cînd trădează.

Foarte instructive sînt și informațiile referitoare la realizarea legăturilor cu persoanele din rețea prin intermediul aparatelor de emisie-recepție, întâlnirilor, ascunzăturilor, adreselor conspirative etc.

CAPITOLUL I

DIN SARCINILE UNUI SERVICIU SECRET

În cursul celui de-al doilea război mondial spionajul, contraspionajul și sabotajul au luat amploare și au îmbrăcat forme deosebit de diverse, ca niciodată pînă atunci în istoria omenirii. Serviciile secrete s-au dezvoltat, devenind organisme puternice, așa cum s-a întîmplat cu contraspionajul militar german care, la apogeul activității sale, dispunea de peste trei mii de ofițeri.

Pe măsura extinderii teatrelor de operații, serviciile de informații militare și politice își lărgesc raza de acțiune și sînt completate cu noi compartimente ca, de exemplu: O.S.S. (Biroul serviciilor strategice), în S.U.A.; S.O.E. (Biroul pentru executarea operațiilor speciale), în Anglia; Divizia Brandenburg, în Germania. Era vorba de o serie de formațiuni de comando, sabotaj, instigare la răzvrătire, iar în cazul O.S.S. și S.O.E. și de ajutarea cu armament a mișcărilor de rezistență din țările ocupate.

Serviciile secrete operează astăzi pe scară mondială și dispun de un sistem informativ cu verigi strînse și competente multiple. Structura și personalul lor trebuie să permită aprecierea nu numai a situației politice, tehnicoștiințifice, economice, sociale și morale a unei țări, ci și a puterii, echipamentului și tehnicii armatei, a dezvoltării fizicii nucleare, aerodinamicii, cercetării spațiale din statul respectiv. Cu cît un serviciu secret posedă mai multe date exacte și complete, de amănunt chiar, despre evenimentele importante sau

mai puțin importante, cu atât mai mult va reuși să informeze cu obiectivitate propriul său guvern și să influențeze hotărârile acestuia în funcție de situația generală.

Se poate întâmpla ca un anumit guvern să întreprindă măsuri la care ar fi renunțat dacă ar fi fost mai bine informat sau dacă ar fi ținut seama de informațiile pe care le posedă. În astfel de cazuri, ar trebui să se întreprindă un studiu critic imediat, pentru a se asigura că toate informațiile disponibile nu fost pe deplin exploatate și a se stabili până în ce punct sesizarea făcută de serviciul secret respectiv a prevăzut evenimentul. Se poate cita, spre exemplificare, eșecul serviciilor secrete americane în cazul capturării navei spion „Pueblo”, de către Coreea de Nord, în iulie 1968. Subcomisia Camerei Reprezentanților a constatat că rapoartele privind sud-estul asiatic, care nu fuseseră încă studiate, măsurau în fișierele C.I.A. o lungime de 172 de metri. Acest material neexploatat ar fi putut, dacă ar fi fost utilizat, împiedica incidentul.

Un alt exemplu: un mesaj destinat navei spion americane „Liberty”, bombardată din greșală de israelieni în cursul războiului din 1967, fusese dirijat spre Filipine. Parvenit cu întârziere la Pentagon, mesajul a fost transmis către „Liberty” după ce nava fusese scufundată.

Sfârșitul celor două nave spion americane demonstrează necesitatea analizării și exploatării operative a informațiilor.

Misiunea cea mai importantă a unui serviciu de informații constă în a strânge și compara date publice cu cele secrete, precum și în a face din acestea o sinteză menită să servească guvernului pentru luarea măsurilor necesare.

O mare parte din informațiile pe care le adună și le folosește un serviciu secret provine din presă. Ele, deși nesecrete, nu sunt lipsite de importanță. Adesea, este extrem de util să urmărești, spre exemplu, ce publică și ce nu publică un anumit serviciu guvernamental. O analiză atentă permite desprinderea unor concluzii privitoare la adevăratele intenții ale unui guvern străin.

Desigur că se procură și informații rezultate din relațiile diplomatice normale întreținute cu țările state, care nu sunt, în general, publice.

O altă categorie de date sînt cele culese în secret, informații exacte, sigure și complete care interesează pentru a ști ceea ce se petrece sau s-ar putea petrece în domeniul politicii internaționale. Această activitate presupune învingerea obstaco-

lelor ridicate prin folosirea unor spioni bine pregătiți, întrucît adversarul știe care sînt obiectivele urmărite de spionaj și ia măsuri de protecție.

Obținerea informațiilor secrete este misiunea principală a unui serviciu secret ce folosește, în general, în acest scop compartimente specializate pentru diferitele sectoare ale vieții sociale, politice și economice.

Metodele și tactică căutării informațiilor depind de o serie de factori. Trebuie făcută, în primul r nd, distinc ie între informa ia brută și cea prelucrată, ob inut  după ce prima a fost cu grijă examinată, at t pe planul exactit  ii, c t și pe cel al importan ei.

Diferen a între cele două categorii se stabilește pe baza aprecierii con inutului și importan ei informa iei respective. O rela are brută devine o informa ie numai după ce a fost verificată, analizată și comparată de către exper i cu alte date privind același subiect.

Se poate pune întrebarea dacă informa ia brută se transmite ca atare sau mai  nt i este analizată și interpretată la locul petrecerii evenimentului și numai apoi comunicată organelor de sinteză.

Uneori materialul brut transmis unui serviciu secret este  nso it de  nterpretarea făcută de cel care l-a cules, iar alteleori adnot t cu comentarii și aprecieri. Asemenea adnotări trebuie să fie făcute cu obiectivitate, ele put nd fi socotite drept informații prelucrate doar at unci c nd la această concluzie ajung toate elementele serviciului secret. Valoarea unei informații prelucrate este discutabilă dacă agentul și lucrătorul de informații sau contrainformații au simpatii, antipatii, opinii preconcep ute ce  nfluen eaz  capacit tea lor de apreciere. Dorin a de a se afirma,  ngimfarea nu sînt mai pu in periculoase dec t încăpăținarea, pedanteria sau slugărnicia.

!!! Nimeni nu este scutit de slăbiciunile omenești, dar nu există domeniu în care acestea să aibă urmări mai grave și mai hot r toare ca în cadrul unui serviciu secret.

Alegerea colaboratorilor are deci o importanță considerabilă mai ales în compartimentele în care informațiile sînt apreciate și exploatate.

Sînt necesare, în plus, o strictă compartimentare a muncii și măsuri de conspirare pentru a reduce la maximum cer ul celor în cunoștin  de cauză. Aceasta nu înseamnă însă că șeful unui anumit serviciu secret trebuie lipsit de informații sau informat cu întârziere.

Pe lângă activitatea de informare, serviciul secret are ca misiune desfășurarea activității de contraspionaj. Această activitate are, în general, un caracter defensiv, dar poate și, de multe ori, trebuie să devină ofensivă pentru a manipula organismele secrete adverse și rețelele lor de agenți sau a pătrunde în interiorul acestora. Mai ales în această ultimă situație se poate vorbi de contraspionaj, domeniu special ce presupune calități și cunoștințe profesionale extraordinare.

Printre misiunile principale ce revin contraspionajului se numără: descoperirea serviciilor de informații adverse, care acționează împotriva statului propriu, și a metodelor lor de muncă; supravegherea cazurilor suspecte, ce apar pe raza sa de activitate; controlul defensiv al corespondenței și al transmisilor radio; participarea la toate activitățile care vizează apărarea securității statului; apărarea întreprinderilor industriale ce prezintă interes pentru adversar.

Metodele folosite de contraspionaj sînt foarte diverse și ar trebui, în detaliu, să fie totdeauna adaptate, pe plan tehnic și tactic, misiunii concrete încredințate.

Nu este posibil să realizăm o prezentare detaliată a acestor măsuri, deoarece aceasta ar contraveni principiului privind păstrarea secretului. Lista posibilităților de apărare și de aplicare a lor în practică merge de la simpla instruire generală preventivă pînă la organizarea serviciilor de supraveghere și securitate.

Cînd un stat se apără împotriva spionajului, el este obligat să ia măsuri complexe. Nu sînt suficiente supravegherea frontierelor, demascarea agenților care au intrat în țară, ridicarea unor ziduri protectoare în jurul instalațiilor tehnice și militare amenințate. Serviciul secret trebuie să descopere mai ales țintele urmărite de serviciul de informații inamic, în ce direcție, prin ce mijloace și metode acționează el, precum și agenții folosiți în atingerea scopurilor propuse.

Toate operațiile avînd aceste obiective sînt grupate sub numele de activitate de contraspionaj și se înscriu printre misiunile de apărare.

Dar contraspionajul, în esența lui, presupune mai ales acțiuni ofensive, strategia sa fiind atacul, pentru a descoperi planurile serviciilor secrete dușmane, a observa desfășurarea acțiunilor adversarului și, prin contramăsuri bine concepute, a anihila intențiile acestuia. Îndeplinirea cu succes a misiunilor înseamnă a face ineficace acțiunile dușmanului și a pregăti calea spre obiectivul final ce constă în a-l orbi și a-l

determina să comită erori grave. Pentru aceasta sînt necesare pătrunderea în rețeaua informativă inamică și exploatarea abilității a metodelor folosite de el. Principala dificultate implicată de o asemenea activitate de contraspionaj constă în a deveni, fără știrea inamicului, o parte activă în calculele și operațiile acestuia, urmînd ca astfel să i se contracareze planurile. În asemenea condiții, este posibilă cunoașterea informațiilor sale cele mai secrete. Și mai mare realizare este pentru un agent atunci cînd ajunge să dirijeze acțiunile adversarului, furnizîndu-i anumite date datorită cărora el la hotărîri contrare intereselor proprii.

Oricine lucrează în contraspionaj trebuie să cunoască foarte bine natura și structura serviciilor secrete străine, precum și pe conducătorii acestora.

În cursul celui de-al doilea război mondial, pe parcursul desfășurării unor acțiuni de contraspionaj, s-au ivit situații neplăcute din care s-ar putea trage învățăminte pentru viitor. Printre cele mai deosebite se situează neînțelegerile dintre contraspionaj și serviciul de securitate. Întrucît cel din urmă are ca scop final destrămarea acțiunilor întreprinse de inamic, după descoperirea unei rețele de spionaj, el nu așteaptă decît timpul necesar pentru a cunoaște, pe cît posibil, toți membrii acesteia, iar apoi atacă. Contraspionajul, al cărui succes se bazează pe un contact controlat și de durată cu dușmanul, încearcă, dimpotrivă, aproape întotdeauna, să se folosească de o astfel de rețea descoperită. Acest conflict dintre obiectivele serviciului de securitate și cele ale contraspionajului poate duce la neînțelegeri extrem de grave.

Toate organele de contraspionaj apelează în muncă la o sumă de durități ale cărei componente se cheamă: duritatea spirituală a celui ce trebuie să exploateze informațiile; duritatea morală a manipulantului de informații; duritatea legală în clipa în care informațiile se confruntă cu realitatea legii.

În probleme de contraspionaj, inteligența nu se poate mulțumi cu date efemere, de o eficacitate îndoielnică, ci trebuie să fie orientată de o viziune generală îndreptată, spre viitor. Numai astfel metoda de lucru întrunește cerințele impuse de sarcinile de apărare, menite, în orice clipă și în orice împrejurare, să asigure, împotriva oricărei forme de agresiune, securitatea și integritatea țării, viața poporului în ultimă instanță. Pentru aceasta este strict necesar să se asigure or-

ganului de contraspijonaj respectiv o formă destul de elastică, în cadrul sistemului de apărare națională, pentru ca el să se poată adapta tuturor schimbărilor de situație și să răspundă tuturor exigențelor.

Un alt domeniu de acțiune al serviciului secret este sabotajul îndreptat asupra unor obiective de interes militar, cum sînt: instalațiile de aprovizionare din spatele frontului inamic; transmisiunile; transporturile; punctele vulnerabile ale industriei de armament; minele; rafinăriile; aerodromurile; porturile etc. Într-un război total, așa cum sînt războaiele moderne, un sabotaj bine dirijat de serviciul secret central poate acționa asupra întregii capacități de luptă a inamicului, inclusiv asupra: aprovizionării cu materii prime; economiei alimentare; mijloacelor de transport și căilor de comunicație.

Începînd de la primul război mondial, compartimentele de sabotaj au devenit părți componente ale serviciilor secrete. Trebuie subliniat faptul că nu există o regulă precisă cu privire la organul căruia se subordonează unitățile și subunitățile de comando (de sabotaj) înainte sau în timpul angajării lor sau cu privire la colaborarea acestora cu restul unităților serviciilor secrete. Pînă la ce punct acțiunile întreprinse de unitățile de comando trebuie considerate ca operații organizate de un serviciu secret nu se poate preciza decît studiînd fiecare caz în parte.

Oricum, este necesar întotdeauna să se facă distincție între acțiunile de sabotaj — îndreptate împotriva unor obiective precise, executate de compartimente de sabotaj avînd, totodată, și misiuni de spionaj — și operațiile de comando, executate de unități speciale ale forțelor armate regulate, create, echipate și instruite în acest scop. În funcție de fiecare misiune ordonată, de situația operativă creată și chiar de zona geografică vizată, comandamentul ce poartă răspunderea reușitei va trebui să hotărască modul de acțiune care i se va părea mai bun și va aprecia dacă este cazul să angajeze unități speciale sau compartimente de sabotaj, părți componente ale serviciului secret organizator.

O sarcină importantă a unui serviciu secret o constituie activitatea de dezinformare.

Misiunea dezinformării este de a provoca reacții greșite și măsuri inoportune din partea adversarului. Pentru a atinge aceste obiective ea folosește informații verosimile care, de pildă, se referă la atitudinea „sigură” în legătură cu un anumit

eveniment. Aceste informații, concepute cu iscusință, sînt difuzate, prin intermediari, în scopul de a ajunge la adversar, care, pe baza încrederii ce o acordă veridicității datelor respective, „secrete”, trage concluzii total greșite și reacționează în consecință.

Necazurile pricinuite de dezinformare se țin lanț, o decizie în contratimp putînd da naștere unei nemulțumiri de proporții în rîndul populației, apariției de neînțelegeri între țări prietene și chiar unei crize politice.

Mijloacele și metodele de dezinformare sînt diverse, începînd de la furnizarea unui document fals, special pregătit și terminînd cu „îndoparea” serviciului secret vizat cu materiale în care, pe fondul informațiilor false, sînt grefate date adevărate, dar de mică importanță.

Aceste manevre dibace de înșelare — care nu o dată au determinat creșterea personalității agenților ce le-au executat, consolidîndu-le poziția — au fost folosite de serviciile secrete de la începutul existenței lor, însă numai după anul 1870 dezinformarea a devenit una din activitățile de bază ale acestora.

Dezinformarea adversarului are în vedere printre altele: sugerarea anumitor lucruri; atragerea atenției asupra unor probleme secundare; furnizarea de documente false cu privire la diferite personalități ale căror verificare și supraveghere cer luni de zile, dacă nu chiar ani etc.

În toate operațiile de dezinformare, indiferent că e vorba de acțiuni secrete sau publice, rolul propagandei este determinant, prin ea reușindu-se ca atît obiectivele simulate, cît și cele adevărate urmărite să fie perfect camuflate.

Serviciul secret are misiunea de a ajuta permanent guvernul țării sale și a-l apăra cît mai bine împotriva dezinformării și propagandei care l-ar putea incita să acționeze după voia adversarilor și în detrimentul propriilor interese.

Dezinformarea poate fi aplicată la fel de bine în domeniul războiului deschis, cît și în arena politică, strategia economică sau în anumite sectoare ale dezvoltării tehnice și științifice.

Orice manevră strategică trebuie însă să fie cu grijă pregătită, întocmită în concordanță cu situația militară generală, iar materialul falsificat cu care se înșală adversarul, cît și agentul care-l manipulează se impune să fie demn de încredere. Prima condiție pentru realizarea unei astfel de manevre este de a ști exact cum vede adversarul situația, locul în care el așteaptă o eventuală ofensivă.

Una dintre metodele de realizare a dezinformării constă în a infiltra, ca dezertor sau sub o altă acoperire, un agent în inamic. Esențialul este ca el să-i câștige acestuia încrederea. De exemplu, un parașutist, dotat cu un aparat de emisie-recepție, lansat în teritoriul inamic este capturat și mărturisește că are misiunea de a observa mișcarea trupelor acestuia și de a transmite serviciului său de informații cele constatate. Prins în flagrant, spionul riscă să fie condamnat la moarte, deși viu este mai util inamicului, pentru că cu ajutorul lui și al aparatului ce-l are în dotare poate intra în legătură cu adversarul în scopul transmiterii de informații false. Serviciul secret cărui îi aparține cel prins, știind că omul său se află în mâinile inamicului, va analiza cu discernământ cele transmise de acesta și-i va cere date referitoare la operații pe care nu le va întreprinde niciodată, destinate doar să-l înșele pe inamic.

Camuflarea obiectivelor militare (căzărni, aerodromuri, fabrici de armament, nave etc.) este un mijloc defensiv de realizare a dezinformării. În timpul celui de-al doilea război mondial, pentru a apăra aerodromul de la Carpiquet, situat lângă Caen, conducerea aviației germane a simulat unul, presărat cu avioane „Stuka”, confecționate din lemn și carton, la Ainchamp. Noaptea, luminile de la Carpiquet erau stinse, în timp ce pe falsul aerodrom ele străluceau cu toată puterea. În ciuda acestei manevre, în anul 1942, bombardierele engleze au distrus complet aerodromul adevărat de la Carpiquet. Ancheta făcută de Abwehr a stabilit că toate planurile și desenele instalațiilor de pe aerodrom fuseseră întocmite într-o instituție civilă din Caen. Documentele fuseseră executate sub supravegherea unui ofițer german, care nu observase nimic suspect, dar în șasiul unei mașini de multiplicat se afla montat un aparat de fotografiat, cu ajutorul cărui s-au executat fotografiile necesare aliaților.

CAPITOLUL II

„ARMELE” UNUI SERVICIU SECRET

„Armele”, pîrghile sau, mai precis spus, mijloacele prin care un serviciu secret își realizează scopurile propuse, își îndeplinesc misiunile ordonate, trebuie să fie cu claritate stabilite și puse la punct încă de la începutul activității sale.

Principala „armă” și, totodată, condiția sine qua non, cheia succesului spionajului și contraspionajului este păstrarea cu sfințenie a secretului operațiilor întreprinse, întrucît, pe de o parte, oricine cunoaște secretele altora este mai puternic atît timp cît este capabil să țină în taină faptul că a intrat în posesia lor, iar pe de altă parte, nimic nu este mai periculos decît dezvăluirea unui secret.

Toate instrucțiunile și ordinele pun accent pe faptul că cei care au de-a face cu documente secrete sau lucrează cu oameni care cunosc secrete, și în primul rînd aceștia, sînt obligați să fie perfect conștienți de pericolul unei comportări neatențe, neglijente.

Regula de urmat spre a evita asemenea păcate poate fi, de exemplu, următoarea: cînd vrei să păstrezi un secret, trebuie în permanență să te gîndești că ești singurul care poate face aceasta. Nu ai dreptul a cere cuiva să păstreze în tăcere ceea ce tu însuși i-ai dezvăluit. Un secret este foarte adesea trădat de atitudinea misterioasă a celui ce-l deține. Dealtfel, trebuie să fim conștienți că, de îndată ce se cunoaște despre existența unui secret, se depun eforturi pentru descoperirea lui.

Niciodată nu trebuie dezvăluit un secret altuia, considerînd că acesta nu este nici fleac, nici trădător.

Siguranța secretului se realizează doar prin tăcerea ta și ignoranța altora și de aceea taciturnii păstrează mai ușor secretul decât cei vorbăreți, iar un om sentimental, emotiv este mai puțin indicat pentru o astfel de treabă decât unul echilibrat, stăpîn pe sine.

Pirghiile unui serviciu secret constau în proprii lucrători ce organizează rețeaua de spionaj și contraspionaj în care elementele principale, pionii de bază sînt rezidenții, agenții și colaboratorii.

„Cercul interior”

Componentii acestui „cerc interior” sînt lucrătorii serviciului secret, care trebuie să fie capabili să recruteze agenți, să-i dirijeze și să orienteze investigația pe calea cea mai bună, mai eficace.

Pentru asemenea sarcini cei mai potriviți sînt oamenii cu minți ascuțite, conștiincioși, capabili a analiza și sintetiza materialele brute furnizate de agenți.

Mai sînt foarte utili tehnicienii pricepuți a crea și a pune la punct utilajul și aparatura necesare pentru culegerea și transmiterea informațiilor.

Savanții angajați au menirea să ofere muncii informative și contrainformative rezultatele cercetărilor lor științifice, iar specialiștii în probleme de propagandă trebuie antrenați să depisteze și să combată acțiunile subversive ale adversarilor.

Calitatea de bază a oricărui lucrător de spionaj sau contraspionaj este capacitatea de a cunoaște oamenii, calitate ce-l ajută să facă distincție între adevăr și neadevăr, precum și să poată colabora cu semenii săi chiar și în situații deosebit de dificile. În plus, el trebuie să fie avid de informații, dornic a învăța și a afla totul, să știe să tacă cînd e cazul, să-și concentreze atenția și asupra unor detalii ne semnificative la prima vedere, să fie capabil să-și exprime gândurile cu concizie și convingere, precum și să reușească să se adapteze rapid situațiilor care se modifică des.

Dacă aceste calități sînt relativ ușor de dobîndit, altele ca, de exemplu, receptivitatea față de alte moduri de a gîndi sau față de trăsăturile cu caracter național sînt mai greu de înfrunțat, deoarece aceasta presupune o serioasă cultură generală și multă intuiție. Numai pentru acest ultim motiv și tot trebuie respectat principiul „omul potrivit la locul potrivit”.

Individul preocupat mai mult de munca intelectuală, de cercetare și reflecție, de arta combinațiilor decât de contactele cu oamenii va da rezultate mai bune în munca de analiză decât în cea operativă.

Cel care lucrează în ultimul gen de activitate trebuie să manifeste tact în relațiile cu oamenii, să fie capabili a lua hotărîri inspirate fără a ezita etc.

Efectivele lucrătorilor americani de informații și contrainformații sînt completate, în mod constant, cu cadre recrutate din rîndul specialiștilor, care parcurg într-o primă etapă un anumit program de pregătire, stabilit de ofițerul instructor. Scopul instruirii lor este și dezvoltarea calităților de șefi și a deprinderilor de a conduce de pe pozițiile ierarhice cele mai înalte, astfel încît după un timp unii dintre ei să fie capabili să ocupe posturile cheie.

Această pregătire se realizează în cadrul unor cursuri destinate tinerilor, ce au în medie 26 de ani, numite J.O.T. (Junior Officer Trainers)¹ și se inițiază, la început, în probleme generale de muncă, apoi se specializează pe grupuri de profile de activitate, după care urmează o perioadă de încercare în cadrul căreia elevul trebuie să rezolve probleme practice. În funcție de modul în care le soluționează, se hotărîște repartizarea într-un sector sau altul de muncă.

În tot timpul perioadei de pregătire, fiecare cursant este supravegheat cu atenție de către un ofițer instructor ce, ulterior, îl va angaja pe elev în activitățile care corespund cel mai bine capacităților acestuia. Metoda, verificată de numeroase experiențe, s-a dovedit a da rezultate bune în practică.

Alături de cursuri speciale privind cunoașterea țărilor străine și învățarea limbilor vorbite în ele, însușirea tehnicii culegerii informațiilor ocupă un loc important.

Principalul obiectiv al instruirii viitorilor lucrători de informații și contrainformații ai S.U.A. constă în formarea lor în vederea îndeplinirii misiunilor desfășurate în străinătate.

În general, se poate spune că nici talentul, nici instruirea teoretică și practică temeinică, nici rezultatele bune obținute la toate nu sînt suficiente pentru a califica pe un elev drept bun lucrător de spionaj sau contraspionaj dacă acestuia îi lipsește spiritul de dăruire în îndeplinirea misiunii sale. El trebuie să fie socotit pilon de bază al serviciului secret numai dacă își va considera profesia nu ca pe un mijloc oarecare de

¹ Curs pentru instruirea tinerilor ofițeri — l. engleză (N.R.)

a-și câștiga existența, ci ea pe o meserie ce nu poate fi exercitată satisfăcător decât punând mai presus activitatea profesională decât viața particulară.

Cum buna pregătire intelectuală a unui lucrător de informații sau contrainformații presupune înăușirea de cunoștințe din numeroase ramuri ale științei și culturii și cum există puține școli ale serviciilor secrete în care s-ar putea realiza această cerință, în S.U.A. recrutarea pentru C.I.A. se face la scară mare din universități, ele oferind posibilități de a dobândi cunoștințe de istorie, geografie, științe politice etc. Fiecare cerere de încadrare în Agenția Centrală de Informații se examinează cu atenție și numai după ce se stabilește că solicitantul este competent și, mai ales, în mod serios interesat de o asemenea activitate de durată, se încep verificările.

În timpul cursului sunt studiate cazuri concrete de muncă, selectate din activitatea desfășurată anterior de serviciul secret american sau de cele ale altor țări. Documentele scrise pe care le primesc elevii sînt copii din arhive după rapoarte, instrucțiuni, rezultate ale anchetelor și supravegheților, toate prezentate cronologic, în ordinea desfășurării lor. În acest fel, cursanții urmăresc, pas cu pas, evoluția evenimentelor, avînd avantajul de a putea reanaliza faptele petrecute spre a descoperi erorile și a reflecta la diversele ipoteze propuse. Datorită studierii unor cazuri concrete, cu toate detaliile lor, un elev este în măsură să remarce, spre exemplu, că un ofițer de informații, într-o situație dată, a omis să pună niște întrebări care, așa cum s-a dovedit ulterior, ar fi permis descoperirea jocului dublu al unui agent. De asemenea, el poate constata că, într-un caz urgent, a fost omisă stabilirea unui semnal de alarmă între ofițer și agent sau că o instruire prea complicată poate foarte bine bloca o sursă de informații pentru că unul dintre participanți a uitat pur și simplu ceea ce se convenise pentru o anumită situație.

Studiul cazurilor rezolvate aruncă o lumină edificatoare asupra greșelilor oamenilor, care au un rol atît de mare în serviciul de informații. El se numără printre formele de bază ale pregătirii viitorilor lucrători de informații și contrainformații, mai ales atunci cînd permite prezentarea nenumăratelor elemente imprevizibile ce pot, în viitor, să le influențeze munca și la care trebuie să se aștepte în fiecare clipă.

Pe aceste considerente serviciile secrete trebuie să dispună de arhive complete, din care să selecteze exemplele necesare ca material didactic.

Recrutarea și instruirea agenților

Lucrătorul de informații sau contrainformații acționează conform ordinelor și instrucțiunilor primite, iar pentru a-și îndeplini bine misiunile încredințate trebuie să găsească, investigînd toate profesurile și toate mediile sociale, candidați pe care să-i recruteze folosind multiplele metode și argumente ce le are la îndemînă.

Cînd lucrătorul serviciului secret se oprește asupra unui candidat, el trebuie, înainte de orice, să-l studieze și să-l verifice biografia, să stabilească exact de unde vine, în ce mediu a trăit, cu ce persoane a fost în relații. Prin întrebări discrete și sistematice, este obligat să afle totul despre eventualele viitor agent: originea, interesele, obiceiurile, gusturile, prejudecățile, slăbiciunile și mobilurile care-l determină sau îl opresc să accepte colaborarea.

Dacă întrebările puse au primit răspunsuri satisfăcătoare, lucrătorul de spionaj sau contraspionaj trebuie să hotărască metoda de recrutare cea mai potrivită pentru candidatul în cauză, axîndu-și această hotărîre pe exploatarea uneia sau mai multor trăsături de caracter, apreciate drept prețabile pentru un astfel de scop. Se au în vedere în special motivele ce l-ar putea determina în mod sigur pe candidat să-și ofere serviciile, deși, de regulă, nu este atît de simplu să fie descoperite, deoarece viitorul agent face rareori mărturisiri sincere despre adevăratele sale interese. Viața a demonstrat că adevăratele cauze nu sînt destăinuite de la început, ci apar odată cu scurgerea timpului.

Pe considerentul că nu dorim să complicăm lucrurile, apreciem că este indicat să grupăm multiplele motive ce determină candidații la colaborare în cîteva categorii, fără a avea pretenția de a le enumera pe toate. În general, acestea sînt: banii; avantajele personale; ambiția; opinia politică; spiritul de aventură; sentimentul datoriei. Se impune a face precizarea că numai în cazuri foarte rare cineva își oferă colaborarea doar pentru unul din aceste motive.

Cel mai frecvent, recrutarea se realizează prin exploatarea situațiilor compromițătoare în care se află candidatul datorită unor dificultăți personale, slăbiciuni de caracter sau unor comportamente anormale. Candidații „cumpărabili”, în cazul cărora se pune doar problema mărimei prețului, sînt ușor de convins să colaboreze, dar trebuie să se aibă în vedere două pericole care există în cazul acestora, și anume că un om ce

...manevrelor de diversiune etc.

Pentru agenții care au de executat misiuni de organizate lecții teoretice și practice pentru instruirea minuirea mijloacelor tehnice necesare.

...trecinute de parașutism, iar la din urmă trebuiau să scape ofițerilor de contrașpionaj, care foloseau gloante reale, convinși fiind că au de-a face cu agenți deșmanți.

...exigențele muncii reclamă: cunoașterea și utilizarea tuturor tipurilor de aparate de emisie-recepție, precum și priceperea de a le repara cu piese de schimb găsite în comerț; utilizarea aparatelor foto și de filmat; scrierea cu cerneleuri simplice, folosirea codurilor etc.

O atenție deosebită se acordă cunoașterii trasaturilor etnice și morale ale populației cu care viitorii agenți vor veni în contact, cunoștințe aflate la îndemina instructorilor ce au trăit multă vreme în țara sau țărilor respective. Unele școli de spionaj dispun de baze de pregătire ce imită fidel modul de viață și comportare al populației localităților în care vor acționa agenții și unde se vorbește exclusiv în limba țării respective. Cursanții sînt astfel cufundați sau de zile într-un mediu social, economic, politic, etnografic și lingvistic străin.

Deghizarea prin vopsirea părului, purtarea ochelarilor negri și a bărbii false, schimbarea voci sau simularea paralizării unui membru nu constituie măsuri ideale a unui spion, ci, dimpotrivă, înfățișarea și comportarea sa naturală, anonimul sînt capitalul său cel mai prețios pentru acoperire, deoarece, de îndată ce vrea să fie un altul, el se face remarcat și să fie cu ușurință descoperit.

Semnificativ, în acest sens, este cazul unui agent englez timpul celui de-al doilea război mondial, trăia în monia engleză din Tanger.

...cambă. Într-o seară, agentul a...

...reușit pe deplin, deși agentul a murit urit disprețuit de cei ce nu aveau să cunoască niciodată sacrificiul lui.

Desigur, acoperirea nu presupune întotdeauna condiții atât de dramatice ca în cazul prezentat. Așa cum rezultă din practică, pentru a realiza o bună legendare, trebuie respectate câteva principii fundamentale.

Mai întâi, agentul în cauză este obligat să cunoască perfect limba și chiar dialectele vorbite în țara respectivă, să fie dotat cu o inteligență ce reacționează rapid și cu capacitate de a ghici, minci și bra potrivit rolului pe care îl joacă.

...trebuie să evite, cît îi este posibil, orice situație ce ar putea atrage atenția asupra misiunii lui. Sarcina 1 se desfășoară în măsura în care el își păstrează o parte din identitate, evitînd să-și însușească una în întregime imaginată.

O legendă nu e indicat să fie prea complexă, deoarece... de îndoaie

...de îndoaie

printr-o ușă, se putea reși într-o clipă să se coborârească dintr-un ascensor, ajunge la locul de muncă, să se așeze la birou, să scrie, să realizeze legătura directă cu lumea. Într-o asemenea situație, acolo se mai aflau echitabili, tehnicieni, stenografi și interpreți.

Clădirea în formă de semilu de apă, în care se afla biroul lui, în apropierea ei nu exista.

zărcea o realitate. Dacă cineva îl urmărea pe agent, trebuia să mai între în clădire.

se indica dacă sint urmăriți de vreo mașină

se indica dacă sint urmăriți de vreo mașină

Adesea, ei treceau prin plajă și se așezau pe un alt pod. De

Adesea, ei treceau prin plajă și se așezau pe un alt pod. De

Adesea, ei treceau prin plajă și se așezau pe un alt pod. De

Adesea, ei treceau prin plajă și se așezau pe un alt pod. De

Relațiile dintre lucrător și agent

Adesea, ei treceau prin plajă și se așezau pe un alt pod. De

Adesea, ei treceau prin plajă și se așezau pe un alt pod. De

Adesea, ei treceau prin plajă și se așezau pe un alt pod. De

Adesea, ei treceau prin plajă și se așezau pe un alt pod. De

EXPLOATAREA INFORMATIILOR

In general, exploatarea informatiilor presupune analiza

[illegible]

Problema care se pune este de a afla dacă, din
unul sau mai multe dintre aceste sisteme, se pot
construi sisteme care să realizeze o funcție
arbitrară în funcție de variabilele de intrare.

[illegible]

Problema care se punea în legătură cu această comunicare era de a ști dacă ea este întărită de informațiile parvenite la **Ministerul de Interne**, **Ministerul de Justiție**, **Ministerul de Apărare** și **Ministerul de Economie** din Republica Moldova în anumele în sectorul Orel-Bicigorod

În ceea ce privește alegerea acestui sector trebuie să re-

cuirea lui. Dacă această operație reușea, frontul german urma să se retragă, iar aprovizionarea cu armament, muniții, echipament și hrană s-ar fi ușurat prin recuperarea unei cale ferate care, în cazul unui succes, era atâta, prin surprindere.

La 4 mai 1943, cu două luni înainte de ofensivă, generalul Model, care trebuia să comande atacul pe aripa de nord, stabilă că sistemul defensiv sovietic, puternic ancorat în adâncime, era protejat de rețele de sîrmă ghimpată și baraje antitanc. Datorită unor importante mișcări de trupe, se putea desprinde concluzia că acolo există puternice rezerve inamice.

Cele două corpuri de armată sovietice care alcătuiau gruparea din Kursk erau comandate de doi dintre cei mai buni tacticieni: generali Vatutin și Koniev. Ar fi fost absurd să se presupună că aceștia nu și-au dat seama de pericolul ce-i amenința chiar fără să fi cunoscut, prin intermediul rețelei de informații din Elveția, proiectele de atac germane.

În toate statele-majore sovietice și în serviciile secrete se cunoștea despre iminența atacului german. Supravegherea ritmică a liniei de partizani permise reperarea a șase predeceasuri de amplasare a unităților în sectorul Harkov, pe care germanii se pregăteau pentru susținerea ofensivei. Într-un caz, de exemplu, cașculta din apă interceptată, tot de către partizani, a transmisilor radio efectuate de inamic.

Într-un raport secret german din 29 februarie 1944, se preciza: „Potrivit documentelor care ne-au parvenit, serviciul de informații radio sovietic de elita s-a realizat o rețea de interceptare a transmisiilor de către mai multe unități majore ale unor unități aflate pe pozițiile lor de plecare”.

Deși generalul Model susținuse cu hotărîre ideea că înaintarea trebuia să se facă pe două axe principale, una apăsătoare și pe cea de nord, în urma ofensivei germane, el a rămas în continuare pe pozițiile lui. Armata lui, la rândul ei, se pregătea să se retragă în caz de necesitate, dar el credea că, dacă germanii nu se abțin de la atac, ei vor fi zdrobiți.

În privința operației „Citadela”, comandamentul sovietic nu s-a culcat cu mâinile legate. Informații referitoare la aplanarea terenului și la pozițiile de multă vreme. Comandamentul sovietic a fost în stare să se abțină de la atacul direct, dar a putut să dispună de o armată de rezervă care să fie trimisă la nevoie. Heisterkamp, la rândul său, a fost în stare să se abțină de la atacul direct, dar a putut să dispună de o armată de rezervă care să fie trimisă la nevoie.

La 12 mai 1943, Stalin la Kursk sau ca să ar fi fost o altă dată, el a avut o idee referitoare la atacul sovietic. El a spus că, dacă germanii nu se abțin de la atac, ei vor fi zdrobiți. El a spus că, dacă germanii nu se abțin de la atac, ei vor fi zdrobiți.

În acest caz, existau posibilități de a se realiza o ofensivă. Konev, de exemplu, deranja pe Hitler, care nu voia să-l lase să se retragă. El a spus că, dacă germanii nu se abțin de la atac, ei vor fi zdrobiți.

Pentru a ilustra mai bine în ce măsură transmiterea unei informații neprobate au fost în stare să se realizeze, vom prezenta mai jos o serie de exemple din activitatea Abwehrului, desfășurată înaintea debarcării anglo-americane în Africa de Nord, în 1942.

Serviciul de informații extern al Abwehrului reușise cu ajutorul marelui muftiu al Ierusalimului, Amin El Hussein, să instaleze patru posturi de emisie-recepție pe teritoriul arab mediteranean. Acest serviciu obținea cu regularitate informații asupra deplasării navelor și trupelor în regiunea Canalului de Suez și a Gibraltarului.

Informația cea mai prețioasă deținută de OMI¹ — ce provenea de la sultanul Marocului și se referea la data și importanța probabilei invazii a aliaților în Africa de Nord — a fost transmisă, cu aproximativ două săptămîni înainte de eveniment, ofițerului german „Angelo”, care a fost obligat să-și dea cuvîntul de onoare că nu va desconfira sursa, fiind, totuși, autorizat să menționeze expres că informația este sigură.

Din nefericire pentru germani, obligația de a ține secretele surse a făcut ca Wehrmachtul, considerînd informația îndoielnică, să nu o ia în considerație, cu toate că și alte informații veneau din mișcări de nave la vest de Gibraltar și cumpărări masive, la Lisabona, de hărți ale Africii de Nord.

Informația din Africa de Nord a contribuit considerabil la scăderea eficacității ofensivei germane. Într-un caz, de exemplu, germanii au păreau de la început inutilizabile și să facă aprecieri asupra informațiilor care erau în stare să se abțină de la atacul direct, dar a putut să dispună de o armată de rezervă care să fie trimisă la nevoie.

¹ Numele de cod al marelui muftiu (NT)

[illegible]

ma în timpul celui de-al doilea război mondial s-au dovedit totuși în ansamblu ineficace, în ciuda câtorva succese izolate.

In Statele Unite ale Americii, informațiile socotite de importanță națională sînt rezultatul colaborării dintre toate organele guvernamentale. Departamentul de Stat furnizează documentele cuprinzând activitatea diplomatică și consulară, în timp ce Armata, Flota și Aeronautica Centrală de Informații, organ specializat al guvernului,

C.I.A. nu are doar cele mai mari privilegii de a căuta
gerea de informații de interes național, ci și răspunderea de
a concentra toate informațiile de acest fel, a le exploata și
veghea ca ele să fie comunicate organelor interesate.

O frătură dintr-o informație politică referitoare la o țară, raportul unui atașat militar dintr-o altă țară, o puteră publică — este publicat în forma de un document de lucru, care este studiat cu atenție de un expert —, să completeze o informație, să o actualizeze, să o corecteze, să o adauge.

CIA își asumă deci răspunderea de a sintetiza într-un
 fel unitar de...
 nevoie de ele

operarea în domeniul informațiilor

1. The first part of the document is a list of names and addresses, which appears to be a directory or a list of contacts. The names are written in a cursive script, and the addresses are listed below them.

1. Completul Informativ al Statelor Unite (NR)
2. A se vedea pe larg „Sistemul Informativ al SUA”, editata
prin intern - pag 12 si urmatoarele (NR);

W.

analiză experimentală, studiind do-
precise, deoarece viitorul nu poate fi
cu exactitate, d
hotărârile luate de anumiți șefi de state

Formularea unor asemenea răspunsuri este făcută de „Board of National Estimates”, comisie competentă pentru
tea națională, care editează buletinul „National Intelligence

Concluziile definitive privitoare la „necunoscute” sînt rezultatele cercetărilor efectuate de specialiștii din cadrul organelor de informații

"Intelligence Estimates" nu este o publicație condiționată de desfășurarea victoriei politice și de situațiile cu care guvernul american este confruntat, în perioadele de crize el putând fi întocmit chiar din oră în oră și fiind destinat celor mai importanți reprezentanți ai executivului.

Toate fațetele fiecărei aprecieri făcute de diferitele colec-
tive de muncă ale organelor de informații sunt analizate cu

stabilii cât valorează, câtă importanță prezintă ea

... la baza sistemului de securitate. Acesta este un fapt care trebuie luat în considerare în analiza conținutului ei. Aceste două elemente se interconectează reciproc, fiind în permanență în mișcare și evoluție. Într-un anumit stadiu, acestea pot deveni obiectul unei noi analize, iar procesul se repetă. Este important să înțelegem că aceste elemente nu sunt statice, ci dinamice, reflectând schimbările constante din mediul înconjurător. Prin urmare, orice analiză trebuie să țină cont de acest aspect dinamic și să se bazeze pe date actualizate.

formate nu poate deci fi... este confirmată de altele proveni...

Lucrurile nu se opresc aici, ci... și din alte puncte de vedere,...

... din lipsă de carburanți... din punctul aparatului se afla și un ofiter al Statului...

Iată un exemplu: un student irakian, aflat la studii în...

... secret al Comandamentului german era cunoscut inamicu...

confirmarea pe alte căi a informațiilor oferite de aceste pla...

documentele — ce presupuneau că nu ar fi exclusă o...

de dezinformare germană în stil mare

la orice caz, nu trebuie să se piardă din vedere că secrete...

inițiale.

... umană pune...

Condițiile de bază care asigură realizarea unei exploatare moderne a informațiilor

... militar — ce are menirea să per-
... care va suporta toate conse-
... este instabil, conținutul lui
... în funcție de epocă și conjunc-

... din lipsă de carburanți... din punctul aparatului se afla și un ofiter al Statului...

... secret al Comandamentului german era cunoscut inamicu...

confirmarea pe alte căi a informațiilor oferite de aceste pla...

documentele — ce presupuneau că nu ar fi exclusă o...

de dezinformare germană în stil mare

la orice caz, nu trebuie să se piardă din vedere că secrete...

inițiale.

... umană pune...

...

informațiilor - secrete sau publice - pe care sunt în
lingă o serie de analize și calcule seci, la care se adaugă
multă intuiție

Desigur, analistul lucrează cu fișiere ținute cu grijă la
cu hărți exacte și cu o cantitate mare de mijloace care-i faci-
liteză sarcina, dar armele sale hotărâtoare sînt : simțul ascuțit
de a sesiza semnificația și valoarea informațiilor de detaliu ;
capacitatea de a distinge importantul de nesemnificativ, ade-
vărul de fals ; puterea de a și controla imaginația și a depista
greselile pe care, eventual, le comite în muncă

Există anumite linii de conduită profesională obligatorii
pentru un analist. Deși nu pot fi eliminate total ideile precon-
cepute în privința exploatării unei informații, analistul care

sau trădător în cadrul războiului : d
trădător măsurile hotărâte și întreprinse timpul
bătăliilor se bazează pe informațiile de

de date ale războiului. În fața acestor informații
se pot afla adevărul și falsul, dar
se pot afla și adevărul și falsul, dar
se pot afla și adevărul și falsul, dar

de date ale războiului. În fața acestor informații
se pot afla adevărul și falsul, dar
se pot afla și adevărul și falsul, dar
se pot afla și adevărul și falsul, dar

de date ale războiului. În fața acestor informații
se pot afla adevărul și falsul, dar
se pot afla și adevărul și falsul, dar
se pot afla și adevărul și falsul, dar

de date ale războiului. În fața acestor informații
se pot afla adevărul și falsul, dar
se pot afla și adevărul și falsul, dar
se pot afla și adevărul și falsul, dar

de date ale războiului. În fața acestor informații
se pot afla adevărul și falsul, dar
se pot afla și adevărul și falsul, dar
se pot afla și adevărul și falsul, dar

de date ale războiului. În fața acestor informații
se pot afla adevărul și falsul, dar
se pot afla și adevărul și falsul, dar
se pot afla și adevărul și falsul, dar

de date ale războiului. În fața acestor informații
se pot afla adevărul și falsul, dar
se pot afla și adevărul și falsul, dar
se pot afla și adevărul și falsul, dar

În ceea ce privește Ministerul de Externe al
S.U.A., de la Washington, în perioada
immediată după atacul asupra Pearl Harbour, s-a
constatat că, în afară de câteva excepții, datele
culese de serviciile de informații erau foarte
puține și, în general, erau de natură
generală. Acestea erau, în cea mai mare parte,
datele care erau expediate de serviciile
de informații japoneze către comandanții
Pearl Harbour, în care se dădeau instrucțiuni precise și detaliate
despre caracterul
de atac al atacului asupra Pearl Harbour și despre
planul de atac. În afară de acestea, erau
câteva date care erau expediate de serviciile
de informații japoneze către comandanții
Pearl Harbour, în care se dădeau instrucțiuni
precise și detaliate despre caracterul
de atac al atacului asupra Pearl Harbour și
despre planul de atac.

În ceea ce privește evoluția relațiilor politice
dintre Japonia și Statele Unite, în perioada
immediată după atacul asupra Pearl Harbour,
s-a constatat că, în afară de câteva excepții,
datele culese de serviciile de informații erau
foarte puține și, în general, erau de natură
generală. Acestea erau, în cea mai mare parte,
datele care erau expediate de serviciile
de informații japoneze către comandanții
Pearl Harbour, în care se dădeau instrucțiuni
precise și detaliate despre caracterul
de atac al atacului asupra Pearl Harbour și
despre planul de atac.

În ceea ce privește evoluția relațiilor politice
dintre Japonia și Statele Unite, în perioada
immediată după atacul asupra Pearl Harbour,
s-a constatat că, în afară de câteva excepții,
datele culese de serviciile de informații erau
foarte puține și, în general, erau de natură
generală. Acestea erau, în cea mai mare parte,
datele care erau expediate de serviciile
de informații japoneze către comandanții
Pearl Harbour, în care se dădeau instrucțiuni
precise și detaliate despre caracterul
de atac al atacului asupra Pearl Harbour și
despre planul de atac.

În ceea ce privește evoluția relațiilor politice
dintre Japonia și Statele Unite, în perioada
immediată după atacul asupra Pearl Harbour,
s-a constatat că, în afară de câteva excepții,
datele culese de serviciile de informații erau
foarte puține și, în general, erau de natură
generală. Acestea erau, în cea mai mare parte,
datele care erau expediate de serviciile
de informații japoneze către comandanții
Pearl Harbour, în care se dădeau instrucțiuni
precise și detaliate despre caracterul
de atac al atacului asupra Pearl Harbour și
despre planul de atac.

După o cercetare de cinci ani, de către
serviciile de informații americane, s-a constatat
că, în afară de câteva excepții, datele culese
de serviciile de informații erau foarte puține
și, în general, erau de natură generală. Acestea
erau, în cea mai mare parte, datele care erau
expediate de serviciile de informații japoneze
către comandanții Pearl Harbour, în care se
dădeau instrucțiuni precise și detaliate despre
caracterul de atac al atacului asupra Pearl
Harbour și despre planul de atac.

În ceea ce privește evoluția relațiilor politice
dintre Japonia și Statele Unite, în perioada
immediată după atacul asupra Pearl Harbour,
s-a constatat că, în afară de câteva excepții,
datele culese de serviciile de informații erau
foarte puține și, în general, erau de natură
generală. Acestea erau, în cea mai mare parte,
datele care erau expediate de serviciile
de informații japoneze către comandanții
Pearl Harbour, în care se dădeau instrucțiuni
precise și detaliate despre caracterul
de atac al atacului asupra Pearl Harbour și
despre planul de atac.

În ceea ce privește evoluția relațiilor politice
dintre Japonia și Statele Unite, în perioada
immediată după atacul asupra Pearl Harbour,
s-a constatat că, în afară de câteva excepții,
datele culese de serviciile de informații erau
foarte puține și, în general, erau de natură
generală. Acestea erau, în cea mai mare parte,
datele care erau expediate de serviciile
de informații japoneze către comandanții
Pearl Harbour, în care se dădeau instrucțiuni
precise și detaliate despre caracterul
de atac al atacului asupra Pearl Harbour și
despre planul de atac.

Desigur, în 1942, era mai greu să se distingă „zvonurile”
de „semnale” și de „date”. În afară de
cele care erau expediate de serviciile de
informații japoneze către comandanții
Pearl Harbour, în care se dădeau instrucțiuni
precise și detaliate despre caracterul
de atac al atacului asupra Pearl Harbour și
despre planul de atac, erau și unele
date care erau expediate de serviciile
de informații americane către comandanții
Pearl Harbour, în care se dădeau instrucțiuni
precise și detaliate despre caracterul
de atac al atacului asupra Pearl Harbour și
despre planul de atac.

Le terminarea anchetei s-a ajuns la concluzia că serviciile
de informații americane au avut în atenție apărarea Pearl Har-
bourului și s-au preocupat să o realizeze, dovadă fiind nenumă-
ratele interceptări ale transmisiilor radio efectuate de inamic,
din care rezulta că mare parte din trupe se deplasau spre In-
dochina.

Pornind de la aceste informații, comisia de anchetă a sta-
bilit că ipoteza formulată anterior despre posibilul atac asupra
Pearl Harbourului a fost abandonată, iar presupunerea, cro-
nată de altfel, că navele de luptă și portavioanele inamice ră-
măseseră în apele japoneze a convins comandamentul american
de imposibilitatea unui asemenea atac.

Având, neputința americanilor de a distinge „zvonurile”
cu privire la inexistența navelor necesare realizării atacului
de „semnalele” amintite ce pledau pentru o ipoteză exact con-
trară a avut ca urmare catastrofa de la Pearl Harbour.

În plus, evenimentul demonstrează, pe de o parte, rolul
important al serviciilor de informații în apărarea
altă parte, necesitatea ca sinteza informațiilor obținute pe
această cale să fie confruntată atent atât cu alte surse, cât și
cu situația operativă existentă.

Istoria a stabilit că inamicii Germaniei hitleriste au cu-
tințuit să folosească serviciile de informații japoneze
pentru a realiza un atac asupra Pearl Harbourului.
Pentru a face posibil acest atac, serviciile de
informații japoneze au expediat către comandanții
Pearl Harbour, în care se dădeau instrucțiuni
precise și detaliate despre caracterul
de atac al atacului asupra Pearl Harbour și
despre planul de atac.

Prin urmare, în orice situație informativă, vedem că
Dumneavoastră nu vă puteți da seama de situația pe care
o are în față, dar, în orice caz, trebuie să vă dați seama
că, în orice caz, trebuie să vă dați seama de situația pe care
o are în față.

În orice caz, trebuie să vă dați seama de situația pe care
o are în față, dar, în orice caz, trebuie să vă dați seama
de situația pe care o are în față, pur și simplu ignorate. Așa că, în orice
situație, trebuie să vă dați seama de situația pe care o are în față
de inamic sau de un agent dublu care lucrează pentru el.

Riscul pe care-l prezintă încrederea orărbă în
primul post de mare, încă nu este posibil, în orice
situație, trebuie să vă dați seama de situația pe care o are în față.

În orice caz, trebuie să vă dați seama de situația pe care o are în față, dar, în orice caz, trebuie să vă dați seama
de situația pe care o are în față, pur și simplu ignorate. Așa că, în orice
situație, trebuie să vă dați seama de situația pe care o are în față
de inamic sau de un agent dublu care lucrează pentru el.

CAPITOLUL IV

UNELE MIJLOACE DE TRANSMITERE A INFORMAȚIILOR

În orice caz, trebuie să vă dați seama de situația pe care o are în față, dar, în orice caz, trebuie să vă dați seama
de situația pe care o are în față, pur și simplu ignorate. Așa că, în orice
situație, trebuie să vă dați seama de situația pe care o are în față
de inamic sau de un agent dublu care lucrează pentru el.

În orice caz, trebuie să vă dați seama de situația pe care o are în față, dar, în orice caz, trebuie să vă dați seama
de situația pe care o are în față, pur și simplu ignorate. Așa că, în orice
situație, trebuie să vă dați seama de situația pe care o are în față
de inamic sau de un agent dublu care lucrează pentru el.

Criptologia

A cifra înseamnă a transforma o informație inteligibilă în
una indecifrabilă, iar descifrarea presupune a reda clar, prin

în orice caz, trebuie să vă dați seama de situația pe care o are în față, dar, în orice caz, trebuie să vă dați seama
de situația pe care o are în față, pur și simplu ignorate. Așa că, în orice
situație, trebuie să vă dați seama de situația pe care o are în față
de inamic sau de un agent dublu care lucrează pentru el.

logia modernă dispune de metode pentru redarea
cifru, fiind denumite amândouă prin cuvântul
metodele folosite pentru redarea textelor
simboluri (litere sau cifre) sînt astăzi denumite
de criptologie, care este formată din două
și anume:

1) Criptografia. Se ocupă cu transformarea textelor

și cu protecția lor

une provenite de la inamic

Criptanaliza este forța activă a criptologiei, deoarece
constrînge pe autorii de cifrări să aibă în vedere per-
teapă sisteme de cifrare tot mai ermetice

Se poate vorbi de două aspecte ale criptologiei. Pe de o

mane, frecvența anumitor semne și grupuri de semne

un simț deosebit

Dacă există suficiente texte secrete, prin intermediul or-

un tinăr

i-a declarat

că vreu să

emaii fran-

de

do-

creat

ho-

de

de. În

să-și

Navarre să plece la Berna
german. Acestuia nu-i tre-
notar să dă
stește cu amănunte
spionajului n-
exactă a acestui aparat și-i dă din nou
la Bruxelles, înmîinîndu-i, totodată, o sumă modestă de
promițîndu-i pentru viitor onorarii generoase în caz de

cei doi se reîntînesc într-o mică cafenea
ei Germanul a

neala următoare, el restituie germanului documentele și li în-
minează o parte din recompensa promisă, urmînd ca restul să
fie achitată în momentul în care tehnicienii francezi vor re-

în Belgia și Elveția
ve pentru ținerea legăturii

lucrează de zor pentru construirea mașinii. Odată terminată,
este pusă la dispoziția serviciului de informații francez,
ajutorul ei, descifrează fără dificultate aproape toate
le fascistilor. O dată pe lună, căpitanul Navarre se

de francezi în 1937, adică const
descifrat fără a avea prototipul celei originale, s-

e demonstrată de americani, care au construit, stu-

în criptologie

ajutor imaginația. Pe bună dreptate se spune că arta des-

It loc, poate chiar mai mult ca niciodată,

În cadrul cursurilor organizate de Marele Stat Major German au fost pregătiți în tehnica deciprii, sub îndrumarea unor lingviști, oameni care aveau cunoștințe lingvistice și erau în posesia unor mijloace ascuțite.

Compania de interceptare 621, ce acționa în Africa de Nord, a fost înfrântă de o serie de succesuri, iar războiul devine aproape imediat deosebit de important.

În acea vreme atașatul militar american acționând în Africa de Nord, a fost înfrânt de o serie de succesuri, iar războiul devine aproape imediat deosebit de important.

În acea vreme atașatul militar american acționând în Africa de Nord, a fost înfrânt de o serie de succesuri, iar războiul devine aproape imediat deosebit de important.

În acea vreme atașatul militar american acționând în Africa de Nord, a fost înfrânt de o serie de succesuri, iar războiul devine aproape imediat deosebit de important.

În acea vreme atașatul militar american acționând în Africa de Nord, a fost înfrânt de o serie de succesuri, iar războiul devine aproape imediat deosebit de important.

Dată de izbucnirea războiului, ea devine Cynthia, agent al serviciilor secrete ale Statelor Unite și S.U.A. agent al serviciilor secrete americane.

Ofițerul care o avea în legătură, colonelul Ellery Huntington, a știut să o angajeze ca atitudine în serviciul secret și să o folosească în fruntea ei, punându-i în fața ei o misiune de viață.

Într-o zi din luna mai a anului 1942, Cynthia primi ordin să intre în posesia codului național francez, care era în posesia guvernului francez aflat la Washington. În același timp, ea nu intuia că va contribui, prin îndeplinirea acestei misiuni, în mod hotărâtor la realizarea invaziei anglo-americane în Africa de Nord.

Cynthia nu știa pe atunci relații intime cu căpitanul Charles Brousse, ofițer militar la ambasada Franței din S.U.A. Brousse nu a întârziat să accepte colaborarea, mai ales că Cynthia nu a putut să înțeleagă că un ofițer francez nu poate fi deosebit de partea lui de Gaulle, adevăratul apărător al cauzei Franceze.

Amândoi erau deci confrunțați cu delicata misiune de a pătrunde în biroul cifrului din cadrul ambasadei Franceze, aflat la parterul clădirii. Codurile erau închise într-o casă de fier. Trebuiau să intre în posesia cifrului încuierii și să-l ducă cu sine doar șeful biroului de cifru și un ofițer, totuși, ea va de realizat.

Într-o zi de dimineață, el atrage pe șeful cifrului la cauza gaullistă, eșuă și nu mult a lipsit ca acțiunea să fie ratată.

Căpitanul Brousse explică paznicului de noapte că are o prietenă și că, fiind căsătorit, nu poate s-o întâlnească la hotel. El are mai mult cu el era membru al ambasadei, și că, de aceea dorea să se poată întâlni cu ea, din cind în cind, la ambasadă. Paznicul arată înțelegere pentru situația lui Brousse, mai ales că acesta îl răsplătește cu generozitate.

Mai târziu Cynthia și Brousse petrecură câteva nopți consecutive la hotel de recepție al ambasadei. Apoi, cind paznicul se obișnuie cu venirea și plecările cuplului, cei doi hotărîră să treacă la acțiune.

Ideea colonelului Huntington era de a-l imobiliza pe paznic cu ajutorul unui compiser, urmînd ea apoi să intre în biroul de cifru un specialist în deschiderea caselor de fier. Era vorba de Georges Cracker (paznicul), care trebuia să forțeze ușa biroului, el și cea a casei de fier. Codurile urmau să fie aruncate pe fereastra unui al doilea om aflat în grădina am-

basadei, iar acesta, la rîndul său, avea misiunea să le ducă spre a fi fotografiate și apoi să le readucă pentru a fi puse la loc.

Prima încercare eșuă. Paznicul acceptase bucuros să participe la o mică petrecere a „îndrăgostiților”. S-a băut multă șampanie care, bineînțeles, și-a făcut efectul asupra paznicului. Cracker s-a apucat de treabă, însă numai după mai multe ore a reușit să deschidă casa de fier, dar atunci nu mai era timp pentru a se putea fotografia documentele. De aceea, totul a fost pus în ordine și ambasada franceză arăta a doua zi cu și cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

În noaptea următoare, Cynthia, înarmată cu combinația închizătorii casei de fier, dată de Cracker, trebuia să reînceapă singură operația. Dar, deși Cynthia a format exact cifrele combinației pe butoanele broaștei, ușa casei de fier a refuzat să se deschidă, deoarece, probabil, în cursul zilei ce se scursese, combinația fusese schimbată.

Desperată, Cynthia informă legătura și aceasta raportă situația colonelului Huttington. Misiunea fu aminată. Între timp, paznicul își cumpărase un ciine dresat cu care, însă, cei doi amănți se împrieteniseră.

În sfîrșit, veni și ziua decisivă. După ce au stat puțin de vorbă pe o sofă, Cynthia s-a dezbrăcat, rămînînd doar în costum de baie și ornamentată cu un colier de perle la gît. Fiind deosebit de atrăgătoare, reuși să-și convingă prietenul să o imite. Ideea era bună, deoarece, nu după multă vreme, paznicul apărură cu o lanternă aprinsă. Fascicolul luminos rătăci în întuneric și se opri pe cele două corpuri goale. Convins de autenticitatea acestei scene intime, paznicul se retrase cu discreție și cei doi amănți se simțiră în siguranță.

Cracker fu introdus în ambasadă și nu fu surprins de simplitatea vestimentară a femeii. Schimbară un zimbet și începură să lucreze. Degetele lui iscusite întoarseră butoanele și documentele în cauză începură să fie fotografiate. Cynthia nu se imbracă. În cazul reapariției paznicului, nuditatea sa avea rolul să-l intimideze.

A doua zi, Cynthia se prezintă la Huttington, care-i mulțumi pentru excelențele fotografii, iar citeva luni mai tîrziu ea luă trenul spre New York. Călători, din întîmplare, cu Huttington și acesta îi arată un ziar apărut în acea zi de 8 noiembrie 1942. Un titlu mare anunța: „Trupele anglo-americane au debarcat în Africa de Nord fără a întîmpina o adevărată rezistență”.

Ascunzătorile și adresele conspirative

Decretul expedierea documentelor secrete pe cale poștală implică riscuri mari pentru agent, el are nevoie de propriile sale „cutii de scrisori”. Prin „cutii de scrisori” se pot intelege fie persoane demne de încredere cărora le este expediată corespondența, fie ascunzători ca, de exemplu: scorburi de copaci, locuri discrete dintr-un imobil etc. În primul caz, se vorbește de „cutii de scrisori vii”, iar în al doilea de „cutii de scrisori moarte”.

Corespondența trimisă la o adresă dată, cunoscută de rețeaua de spionaj, poate avea la destinatar următoarea formulare: „Domnul Karl Meier”, aceasta însemnînd că este vorba de o scrisoare particulară. Dacă însă un agent sau un alt membru al rețelei expediază o scrisoare secretă, adresa este „Domnul Karl A. Meier”, litera „A”, introdusă între prenumele și numele destinatarului, avertizînd că aceasta trebuie, discret, transmisă la altcineva.

În acest caz, scrisoarea este fie trimisă în altă parte, fie păstrată, așteptînd pe cineva care va veni s-o ridice la o anumită dată. Se impune ca persoana care se declară gata să servească ca adresă conspirativă să fie demnă de încredere, discretă și absolut lipsită de curiozitate.

„Cutile de scrisori moarte”, adică ascunzătorile, sînt mai sigure decît adresele conspirative, dar cele mai bune devin adesea inutilizabile datorită întîmplării sau capriciilor naturii.

Un agent a descoperit un orificiu sub treptele scării unei biserici tocmai bun pentru a adăposti documente și destul de mic pentru a nu atrage atenția. Ascunzătoarea a fost folosită o perioadă de timp, dar într-o bună zi, cînd trebuia scoasă de acolo o informație prețioasă, nu s-a mai putut, deoarece un funcționar de la societatea de drumuri și poduri dăduse între timp ordin să se repare scara și orificiul fusese astupat.

Într-un alt caz, în cabina unui W.C. public, un agent găsisse o ascunzătoare aproape imposibil de descoperit, însă la un moment dat nu s-a mai putut intra în cabina respectivă, deoarece îngrijitoarea o blocase cu mătură, găleți și cirpe de spălat.

Importanța alegerii și folosirii ascunzătorilor va rezulta și din cele relatate în continuare. Este vorba de o acțiune de spionaj care a contribuit indiscutabil la reușita debarcării, în 1944, a trupelor aliate în Normandia.

Aproape imediat după încheierea armistițiului franco-german, în iulie 1940, câțiva ofițeri francezi, printre care se număra și colonelul Touny, unul din șefii organizației, hotărâră să creeze la Paris un grup de rezistență cărui li dădură numele de „Organizația civilă și militară” (O.C.M.).

O.C.M. avea un mare număr de colaboratori care operau la Paris, în Bretania și Normandia, dar li lipsseau mijloacele financiare și nu aveau asigurată legătura cu Biroul 2 de la Londra în fruntea căruia generalul de Gaulle pusesse pe căpitanul André Dewavrin, alias colonelul Passy, la care duceau toate firele multiplelor rețele de spionaj răspândite în întreaga Franță.

Între colonelul Touny și Biroul 2 se stabiliră totuși legături, iar un colaborator al colonelului Passy, anume Gilbert Renault, cunoscut sub numele de colonelul Rémy, reuși să pătrundă în Franța, trecând prin Spania, și creă o rețea de spionaj numită „Confreria Notre-Dame”.

Prin intermediul unui librar, la curent cu activitatea sa secretă, colonelul Rémy făcu cunoștință cu Touny. După câteva contacte prudente, Touny se declară gata să pună oamenii săi la ordinele generalului de Gaulle și organiză o întâlnire între Rémy și Marcel Girard, competent pentru Normandia și nordul Franței.

Șeful O.C.M., Girard, originar din Caen, fost căpitan pe vremea ocupării Franței, eliberat după câteva luni de detenție, intrase, în 1941, în Rezistență și, sub pseudonimul Moreau, crease în Normandia un grup de rezistență numit „Centurie”. În mod oficial el era reprezentantul firmei „Cimenturi franceze” din Caen și numai șeful său știa că, de la demobilizarea sa, nu livrase nici măcar un gram. Cum cu cimentul se puteau întreprinde multe lucruri, îndeosebi în această regiune care trebuia să joace un mare rol în proiectul de construire a zidului Atlanticului, Marcel Girard se angajă să organizeze în regiunea cuprinsă între Saint-Malo și Le Havre o rețea de spionaj.

În acea vreme, se petrecea ceva neobișnuit pe coastele nisipoase normande. Între Caen și mare, în pășuni, livezi și păduri, trupele germane începuseră să instaleze tabere de muncă. Nu era nici o îndoielă că nemții construiau fortificații. Aproape pretutindeni, și îndeosebi pe ulițele satelor, se ridicaseră bariere și se instalaseră posturi de gardă. Se putea deduce cu ușurință că de cealaltă parte a santinelilor se aflau importante fortificații. Membrilor Rezistenței și agenților francezi care

executau misiuni de spionaj nu le scăpase faptul că la Caen se găseau multe trupe germane. Se cunoștea chiar și organizarea unităților nemțești, ca de exemplu a Statului-major al Diviziei 716 infanterie, ale cărei regimente erau încartiruite în localitățile vecine. Se mai știa că lângă Caen era dislocată Divizia Panzer 21 și că Gestapoul rechiziționase casa unui chirurg din strada Iacobinilor.

Intervul membrilor Rezistenței față de activitatea germanilor era motivată, întrucât exista un dute-vino permanent de camioane și automobile, iar oamenii lui Todt, îmbrăcați în uniforme verzi-cafenii, mișunau peste tot.

Compania franceză de drumuri și poduri era instalată într-un imobil situat nu departe de centrul orașului și avea ca director pe inginerul Meslin, pe care germanii îl autorizaseră să se deplaseze liber pe circa 120 km de coastă. Meslin era prieten cu Marcel Girard. Cei doi au stabilit două adrese conspirative: una la cafeneaua „Turiștilor”, al cărei proprietar făcea parte din Rezistență, a doua la un hotel din orașul Rouen, amplasat în fața gării.

Unul dintre curierii Rezistenței, zugravul René Duchez, ridica corespondența de la cele două adrese și o ducea la biroul lui Meslin, iar acesta o dădea colonelului Rémy.

Centrala din Londra punea sute de întrebări care se rezolvau, în majoritate, la organizarea trupelor germane de pe coastă și la lucrările ce se executau. Compoziția nisipului într-un sector sau altul era la fel de importantă ca intervalele dintre baterii sau înălțimea, genul și adâncimea fortificațiilor înconjurătoare cu sîrmă ghimpată. Interesau în mod deosebit cuceririle, accesul la acestea, calibrul și bătaia pieselor de artilerie, cîmpurile de mine și felul minelor. Obținerea unor asemenea informații nu era simplă, deoarece în zona interzisă nu puteau pătrunde decît cei care aveau un motiv foarte serios. Cu toate acestea, Rezistența nu s-a mărginit să culegă doar date despre pozițiile cele mai ușor accesibile din linia a doua de fortificații, ci și-a infiltrat oameni în toate porturile situate între Le Havre și Cherbourg. Unul dintre aceștia a fost pescarul Léon Cardon, care reușise să obțină autorizația de a pescui folosind o mică ambarcațiune. El locuia la Port-en-Bessin.

La Longues, la circa 500 metri de faleză, exista încă din 1942 o baterie de coastă cu patru tunuri de 150 mm. Cardon profita de faptul că pescuia la câteva sute de metri de coastă pentru a desena foarte exact poziția bateriei și cîmpurile de

mine înconjurate cu sîrmă ghimpată. Pescarul făcu mai multe fotografii, care aveau să determine ulterior importanta hotărîre luată de aliați de a instala aici un port artificial.

În zona în care urma să aibă loc debarcarea, se afla stațiunea balneară Luc-sur-Mer. Aici locuia medicul Jacques Sustental, căruiă profesia îi permitea să parcurgă un sector în care Rezistența nu avea încă membri infiltrați, deoarece germanii interziseseră circulația tuturor francezilor începînd de la ora 19. Numai doctorul avea permisiunea să-și viziteze pacienții la orice oră putînd, astfel, culege informații prețioase.

Un alt membru al Rezistenței, Robert Douin, înainte de război fusese directorul Școlii de artă din Caen. În 1940, școala a fost închisă, iar Douin începu să practice meseria de sculptor specializat în restaurarea bisericilor. Noua lui ocupație era un pretext potrivit pentru a motiva faptul că circula în zona interzisă. De cînd intrase în grupul de rezistență „Centurie”, se interesa îndeosebi de repararea statuetelor de pe fațadele bisericilor. Cînd era vreme frumoasă, pleca cu bicicleta și se oprea frecvent la biserica Notre-Dame din localitatea Ranville, bogată în sculpturi, dar mai ales pentru că din clopotnița acesteia se putea observa tot timpul dintre Caen și gurile rîului Orne, pînă la Quistreham, zonă în care lucrările de fortificații erau mai avansate. Lîngă Merville, se turnau fundațiile de beton pentru o baterie de obuziere, ce aveau să dea de furcă englezilor doi ani mai tîrziu. Douin a urmărit lucrarea și a desenat modificările făcute de germani în peisajul natural francez.

În primăvara lui 1943, Centrala din Londra insistă cu noi întrebări, deși inginerul Meslin trimitea la Paris, la fiecare două săptămîni, pachete cu rapoarte, hărți și fotografii. În fosta capitală a Franței, cu expedierea acestor documente la Londra se ocupa colonelul Rémy. Materialele erau trimise cu un avion de două locuri, foarte robust, ce avea un tren de aterizaj care-i permitea să decoleze și să aterizeze pe orice fel de teren. Alteori, transportul materialelor era făcut cu șalupa.

Solicitările adresate de Londra, începînd din 1943, nu se mai limitau la fortificațiile de pe coasta Atlanticului, ci se

cereau informații despre fabricile, docurile, cheiurile, căile ferate, liniile telegrafice, cazărțile și amplasamentele trupelor.

Cînd, la sfîrșitul lui 1943, Gestapoul i-a arestat pe o parte din membrii Rezistenței în frunte cu sculptorul Douin, majoritatea sarcinilor de spionaj ce reveniseră agenților din Normandia erau îndeplinite, iar documentele care intraseră în posesia nemților erau atît de lipsite de importanță, încît aceștia nu au putut să tragă concluzii folositoare privind sectorul în care se pregătea debarcarea.

Grupul „Centurie” a lucrat extraordinar de bine, furnizînd informații de mare valoare, evidențiîndu-se mai ales hărțile realizate, timp de 18 luni, ce conturau imaginea Normandiei împinșită de tunuri, cuiburi de mitraliere și cazemate germane.

CUPRINSUL

	<u>Pag.</u>
<i>Din partea redacției</i>	3
Capitolul I	
DIN SARCINILE UNUI SERVICIU SECRET	5
Capitolul II	
„ARMELE” UNUI SERVICIU SECRET	17
Capitolul III	
EXPLOATAREA INFORMAȚIILOR	30
Capitolul IV	
UNELE MILOACE DE TRANSMITERE A INFORMAȚIILOR	43